

NARMATHA is een variant van NARMATA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Hindoestaans naam. Er worden verschillende betekenissen gegeven:

- 1] 'potscherf'
- 2] 'een stuk gebroken aardewerk'
- 3] andere benaming voor de 'zon'.

Lijkt mij het meest van toepassing als het over voornamen gaat.

De zon als symbool

In bijna alle oude culturen wordt aan de **zon** goddelijke macht toegekend. Dat is al af te lezen aan de 'eretitels' die eraan gegeven worden: 'Hoogste kosmische macht', 'alziende godheid', 'godsopenbaring', 'hart van de kosmos', 'centrum van alwat bestaat', 'intelligentie van de wereld', 'licht van onze ogen', oog van de wereld', 'licht dat het duister verdrijft', 'onoverwinnelijke', 'heerlijkheid', 'gerechtigheid', 'koninklijke macht' enz. enz. Meestal wordt de zon vereenzelvigd met de vader-god en de maan met de moeder-god; het is juist andersom bij de Indianen van Noord-Amerika, de Maori's, de Germanen, de oorspronkelijke bewoners van de Pacific en bij de Japanners.

In het oude *Egypte* drongen de eerste zonnestralen van de dag door tot in het hart van de piramide, waar de vorstelijke dode zich bevond. Misschien waren de oude *Inca's* van Perú wel het meest op de zonnecultus gericht. Beroemd is hun heiligdom in Macchu Pichu, waar de hele ruimtelijke ordening door de zon bepaald lijkt te zijn. Dat gold ook voor de oude *Azteken* en *Maya's* in México. Beroemd is de zonnecalender, die uit die cultuur is bewaard. Al deze Indianen noemden zichzelf 'kinderen van de zon'.

In het oude *Perzië* was de zon symbool van de oppergod Ahuramazda. Het heette: 'Wie de onsterfelijke, stralende, snel rijzende zon hulde brengt, brengt hulde aan Ahuramazda.' Vaak wordt de zon afgebeeld met vleugels, herkenningsteken van de god Hormuzd of Ahuramazda zelf.

In de *Islam* verzinnebeeldt de zon het oog van Allah: het ziet alles en weet alles: 'De zon die wij zien, is de afspiegeling van de zon die voor onze ogen versluierd is', aldus Rumi: 'Hij is het hart van het heelal, en het waarmerk van God aan de hemel en op aarde.'

Bij de *alchimisten* waren zon en maan, goud en zilver, koning en koningin, ziel en lichaam enz.

Alleen in de *bijbel* wordt van hem gezegd dat hij 'slechts' één van de beide grote lichten is, die door God aan het hemelgewelf zijn geplaatst; hij heeft als taak de dag van licht te voorzien. Hiermee wil de bijbelse mens uitdrukking geven aan het feit dat ook de zon 'slechts' een maaksel is van de goede God, door hem bedacht om de mensen een plezier te doen.

Bij de *christenen* is de opkomende zon het symbool van God zelf, of van Christus die uit de doden opstaat, juist zoals de zon het duister verdrijft. Toen de mensen nog dichter bij de natuur leefden, bad de christen met het gezicht naar het oosten, waar de zon opkomt. Op middeleeuwse kaarten wordt dan ook het oosten altijd bovenaan afgebeeld; kerken uit die tijd zijn 'georiënteerd' (= op het oosten gericht).

Het meest oostelijke land vanuit onze cultuur gezien is *Japan*; aan 'ons' dankt het zijn naam 'Land van de opkomende zon'; dat is dan ook het symbool van de Japanse vlag geworden.

Attribuut van Sola-Solnhofen (door ezel verslagen).